

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Ο «μαγνήτης»

Κάθε φορά που ταξιδεύω στα Βαλκάνια, σκέφτομαι πόσο τυχεροί είμαστε. Αν κλείσει κανείς τα μάτια του σε έναν επαρχιακό δρόμο κάπου στην Ελλάδα και τα ξανανοίξει στον αντίστοιχο τυχαίο βαλκανικό, οι διαφορές δεν είναι και πολύ μεγάλες. Θα μπορούσαμε άνετα να ζούμε σε μια τυπική βαλκανική χώρα. Ήταν άραγε η τύχη ή κάτι άλλο που μας έβαλε σε ένα διαφορετικό δρόμο; Γιατί η Ελλάδα είναι μια χώρα που ξεχωρίζει στη γειτονιά της;

Χρωστάμε πολλά στους προγόνους μας. Η Ιστορία μας θα ήταν πολύ διαφορετική, αν στο κέντρο της πρωτεύουσας δεν υπήρχε ο Παρθενώνας και αν ο φιλελληνισμός δεν κρατούσε δύο και κάτι αιώνες. Συγκινήσαμε ως έθνος στα πρώτα μας βήματα και στη συνέχεια βρήκαμε πάντοτε σημαντικούς συμπαραστάτες σε κρίσιμα σταυροδρόμια. Η Δύση έβλεπε στην

Ελλάδα κάτι το οικείο και το πολύτιμο. Αυτή η παράδοση συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, αλλά έχει εξασθενήσει. Η νέα γενιά Ευρωπαίων ηγετών και πολιτών, εκτός της «παλαιάς» Ευρώπης, μας βλέπει ως ακόμη μία χώρα. Είναι οι παλαιότεροι, μέχρι τη γενιά του Γιούνκερ κ.ά., που είναι ακόμη μπολιασμένοι από την κουλτούρα του φιλελληνισμού.

Η Ιστορία δεν γράφεται ασφαλώς μόνο με συναισθήματα. Η Ελλάδα έπαιξε σωστά τους τελευταίους δύο αιώνες και τα γεωπολιτικά της χαρτιά. Λίγο το συναίσθημα και πολύ το συμφέρον τη διπλασίασαν σε έκταση, την έβαλαν στα πιο κλειστά κλαμπ του πλανήτη (ΝΑΤΟ, Ε.Ε.) και την έφεραν πολύ ψηλά σε κατάταξη από πλευράς κατά κεφαλήν εισοδήματος. Αν ο Βενιζέλος είχε παίξει λάθος τα χαρτιά του, αν ο Μεταξάς είχε πάει με τους Γερμανούς, αν η Ελλάδα είχε πε-

ράσει στο ανατολικό μπλοκ λόγω κάποιου λάθους στη Γιάλτα ή της έκβασης του Εμφυλίου, αν ο Καραμανλής δεν μας έβαζε στην ΕΟΚ, σήμερα η Ελλάδα θα ήταν πιο μικρή, πιο φτωχή και πιο κοντά στα Βαλκάνια παρά στην Ευρώπη.

Παρ' όλα αυτά, νιώθω μερικές φορές ότι ένας πολύ δυνατός «μαγνήτης» μας τραβάει προς τα κάτω, προς αυτό που θα μπορούσα να ονομάσω «κακό βαλκανικό μας εαυτό». Η ασέβεια προς τους θεσμούς, η ανάγκη να νιώθουμε θύματα και η λατρεία προς τις θεωρίες συνωμοσίας, η αισθητική αταξία και ενίοτε ασχήμια, το «χύμα» που βλέπει κανείς στον δρόμο, είναι σίγουρα κομμάτι του εαυτού μας. Κανείς μας δεν θα ήθελε μια κλινικά αποστειρωμένη Ελλάδα. Αφήστε που, και να το ήθελε, δεν θα το επέτρεπε το DNA μας, ακόμη και με μαζικές... μεταγίσεις βορειοευρω-

παϊκού αίματος στις φλέβες μας. Το πρόβλημα είναι ότι κάποια στιγμή γίναμε μια θεσμικά βαλκανική χώρα με προσώπιο ευρωπαϊσμού. Τα τελευταία δέκα χιλιόμετρα προς την Πρίστινα μου θύμισαν την Κηφισίας της δεκαετίας του 2000, σε άλλη κλίμακα και σε άλλο στυλ βεβαίως. Μπροστά, γυάλινα κακοκατασκευασμένα κτίρια με μεγάλες δόσεις νεοπλουτισμού και πίσω, λασπουριά, διαλυμένα πεζοδρόμια και χάος.

Ευτυχώς απέχουμε έτη φωτός από το Κοσσυφοπέδιο, τα Σκόπια, την Αλβανία, τη Βουλγαρία. Με μία διαφορά. Εκείνοι ξέρουν τι θέλουν να πετύχουν και τα δίνουν όλα για να το καταφέρουν, με δύναμη και θάρρος. Θέλουν να γίνουν Ευρωπαίοι, να μας φτάσουν. Εμείς τι στόχους έχουμε ως έθνος;

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Φτάνει το ξύλο!

Πρέπει να το παραδεχτούμε. Στη μάχη της επικοινωνίας, της προπαγάνδας, και τελικώς της αλήθειας, τρώμε ξύλο. Κατά περίπτωση μάλιστα ξύλο άγριο. Έντυπο, ηλεκτρονικό, τηλεοπτικό, ραδιοφωνικό, καφενειακό, αλλά πάντως ξύλο. Ένας χαιρέκακος γελοιογράφος θα μπορούσε να σκισάρει μια ομάδα από τραυματίες, με μελανιασμένα μάτια, σπασμένα χέρια, μπανταρισμένα κεφάλια και πόδια στον γύψο, με επιγραφή: «Η Μαχόμενη Κυβέρνηση Τσίπρα». Διότι ελάχιστοι είναι -αν υπάρχουν- οι υπουργοί, οι υφυπουργοί, οι αναπληρωτές και οι επίκουροι, που να μην έχουν υποστεί το απαραίτητο μπουλινγκ. Μερικοί μάλιστα, με πρώτο τον Τσίπρα, πολύ περισσότερο από το απαραίτητο.

Και δεν είναι μόνο τα πρόσωπα, είναι και οι πολιτικές. Μας παίρνουν κάθε μέρα τα σπίτια, τις συντάξεις, τα δικαιώματα, τα χωράφια, τις γυναίκες και το κωνσταντινάτο φλουρί. Ο ΣΥΡΙΖΑ ευθύνεται για όλα τα δεινά της δικαιοσύνης που δεν άλλαξε μέσα σε μερικούς μήνες, της αστυνομίας που δεν συμμορφώθηκε μέσα σε μερικές εβδομάδες, του κρατικού μηχανισμού που δεν έγινε σύμμαχος του πολίτη από τον Σεπτέμβρη. Και του καπιταλισμού φυσικά, που εξακολουθεί να υπάρχει προς ντροπή της αριστερής κυβέρνησης. Αυτό το τελευταίο είναι μάλιστα το πιο αγαπημένο των εξ αριστερών, που ανασύρουν για τη γούνα μας ράμματα παρελθόντων δεκαετιών, φλερτάροντας και με πατρών σοσιαλφασισμού.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Ήρθαν δεύτεροι...

Το γνωστό προπαγανδιστικό τρικ επαναφέρουν όλο και πιο συχνά τα στελέχη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να σώσουν κάπως τις εντυπώσεις για την «καταίγδα» των αντιλαϊκών μέτρων που φέρνουν το ένα πίσω από το άλλο. Πότε ο Κατρούγκαλος και οι λοιποί ορκίζονται ότι θα σώσουν το Ασφαλιστικό που του βάζουν ταφόπλακα, αφού οι συντάξεις τις οποίες κόβουν κι άλλο, «θα αυξηθούν ανάλογα με την πορεία των δημοσιονομικών μεγεθών», κάπου και κάποτε τα επόμενα χρόνια. Και πότε ο Φίλης ανακοινώνει 20.000 προσλήψεις εκπαιδευτικών «αναλόγως της πορείας των δημοσίων οικονομικών». Πρόκειται, στην ουσία του, για το γνωστό παραμύθι ότι τάχα η καπιταλιστική ανάπτυξη, στην οποία ο λαός πρέπει να βάλει πλάτη, θα σημάνει και «χρυσά κουτάλια» για τους εργαζόμενους. Αλλά ήρθαν δεύτεροι, αφού τα ίδια έλεγαν όλα τα προηγούμενα χρόνια οι κυβερνήσεις ΝΔ - ΠΑΣΟΚ όταν τσάκισαν δικαιώματα, τότε για να διατηρηθούν - όπως λέγανε - «οι υψηλοί ρυθμοί (καπιταλιστικής) ανάπτυξης». Κανείς εργαζόμενος και νέος να μην τοιπήσει στην άθλια προπαγάνδα.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Τώρα αρχίζουν τα δύσκολα

Τα δύσκολα αρχίζουν τώρα για τον Κυριάκο Μητσοτάκη. Καλείται να διαχειριστεί ένα κόμμα γκρίζο, γραφειοκρατικοποιημένο, σκελετωμένο οργανωτικά, χρεοκοπημένο οικονομικά, απογοητευμένο λόγω των αλλεπάλληλων εκλογικών ηττών, με θολό ιδεολογικό στίγμα και με δύο πρώην πρωθυπουργούς να θέλουν να περνάει ο λόγος τους.

Το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει ο κ. Μητσοτάκης είναι η εμπέδωση της κυριαρχίας του. Δεν θα είναι μια απλή υπόθεση. Ουδείς γνωρίζει πώς θα αντιδράσουν οι Καραμανλικοί. Είναι η πρώτη φορά που δεν τους βγαίνει το σχέδιο. Αν νιώσουν ότι κινδυνεύει η παρακαταθήκη του ιδρυτή, μπορεί να αντιδράσουν. Ισως όχι μετωπικά και φανερά για να μην απειληθεί η ενότητα, ενδεχομένως όμως υπογειώς και παρασκηνιακώς, δημιουργώντας προβλήματα στον νέο πρόεδρο.

Η άλλη υπολογίσιμη ομάδα στο εσωτερικό του κόμματος, οι Σαμαρικοί, έχουν κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένοι. Πόνταραν σε τρία «άλογα» (Τζιτζικώστας, Αδωνις, εσχάτως Μητσοτάκης) και κέρδισαν με το τρίτο. Οι πάντες γνωρίζουν ότι ο κ. Σαμαράς δεν εννοεί να εγκαταλείψει την πολιτική. Είναι πείσμων, μαχητής και μνησικάκος. Η βασική επιθυμία του είναι να δικαιωθεί η πολιτική που άσκησε ως πρωθυπουργός και να στραπατσarıσει ο Τσίπρας, αυτός που του πήρε την μπουκιά από το στόμα.

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης, λοιπόν, αν θέλει να μακροημερεύσει, οφείλει να κατοχυρώσει την αυτονομία του, να εξουδετερώσει τις διάφορες βαρονίες που έχουν μάθει να συνδιοικούν και να επεξεργαστεί μια στρατηγική που θα βάλει το κόμμα σε τροχιά εξουσίας.

Η γραμμή τού «όχι σε όλα», που ακολούθησε κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου (προφανώς για να ικανοποιήσει ένα ευρύτερο ακροατήριο), δεν ταιριάζει σε ένα σοβαρό φιλελεύθερο κόμμα και φυσικά προκαλεί δυσφορία στους θεσμούς, τη γνώμη των οποίων ο νέος πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας παίρνει σοβαρά υπόψη του, όπως έχει δηλώσει.

Ανάγωγα

Ελπίζουμε η Φώφη Γεννηματά να μην ξεχάσει τη δήλωση που έκανε χθες για την άβυσσο που χωρίζει τη Δημοκρατική Συμπαράταξη από τη Νέα Δημοκρατία του Κυριάκου Μητσοτάκη. Αν όντως υπάρχει τέτοια απόσταση ανάμεσα στα δύο κόμματα, τίποτε δεν μπορεί να τη γεφυρώσει. Ούτε μια οικουμενική κυβέρνηση. Ετσι δεν είναι;